

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Ordføreren (Dalsgaard): Om Indkomst- og Formueskattelovforslaget skal jeg kun sige, at jeg kan anbefale det til Vedtagelse i den Skikkelse, hvori det nu foreligger. Men inden denne Sag forlader dette høje Ting, finder jeg det at være min Pligt i min Egenskab af Formand for Skatteudvalget at tilføje et Par Oplysninger om, hvordan det staar til med det andet Skattelovforslag, som Udvalget har til Behandling, nemlig Forslag til Forhøjelse af Ejendomsskylden. Af de Grunde, som tidligere gentagne Gange har været nævnte, og som jeg derfor ikke ved denne Lejlighed paa ny skal fremføre, finder Venstrepartiet det ikke rigtigt paa det nuværende Tidspunkt at gennemføre en Forhøjelse af Ejendomsskylden, uden at den ledsages af en Forhøjelse af en Beskatning paa en eller flere Luksusartikler. Saa vidt jeg har forstaaet de konservative Medlemmer af Skatteudvalget, er deres Stilling den, at de i det væsentlige deler denne Opfattelse. Men den højtærede Finansminister har ikke ment for Tiden at kunne gaa med dertil for at faa den foreslaaede Forhøjelse af Ejendomsskylden gennemført. Sagen ligger derfor indtil videre i Udvalget. Dette den højtærede Finansministers Standpunkt undrer mig, da Statskassen dog i høj Grad trænger til alle de Midler — kan man næsten sige —, som den kan faa fat paa.

Da imidlertid det store Flertal af Skatteudvalgets Medlemmer erkender, at det er i højeste Grad ønskeligt, for ikke at sige nødvendigt, at der skaffes Statskassen forøgede Indtægter udover dem, der kan fremkomme ved Forslaget om en overordentlig Indkomst- og Formueskat til Staten, har vi tilbudt at gaa med til en Forhøjelse af Jernbanetaksterne paa 20—30 pCt. i Stedet for den foreslaaede Forhøjelse af Ejendomsskylden. En saadan Forhøjelse af Jernbanetaksterne vil, hvis det ellers lykkes os at opretholde Jernbandedriften — desværre er Udsigterne ikke saa lyse i den Henseende —, give et flere Gange større Beløb, end den foreslaaede Forøgelse af Ejendomsskylden kan give. Men til dette Forslag fra det store Flertal i Udvalget har den højtærede Minister svaret, at han kun vil gaa med til en Forhøjelse af Jernbanetaksterne, naar han samtidig faar den foreslaaede Forhøjelse af Ejendomsskylden. Saaledes

forholder det sig med de hidtil i Udvalget førte Forhandlinger om disse Spørgsmaal. Det er jo muligt, at fortsatte Overvejelser af Sagen og fortsatte Forhandlinger om disse Spørgsmaal kan føre til et bedre, et mere positivt Resultat, men jeg maa tilføje, at Udsigterne dertil er i Øjeblikket ikke lyse.

Om den højtærede Finansministers Forslag skal jeg endnu tilføje, et Par Ord. Siden August Maaned i Fjor har vi drevet vore Jernbaner med direkte Tab. Underskuddet er siden da steget Maaned efter Maaned med betydelige Beløb. Den sidste Maaned, for hvilken der foreligger Opgørelse, er Februar i Aar. Alene for denne Maaned var Underskuddet naaet op til ca. 900,000 Kr., uagtet der ved disse Opgørelser ikke er medregnet noget Beløb til Rente af de i Statsbanerne anbragte Kapitaler, og det er desuden desværre temmelig sikkert, at Vedligeholdelsen af Materiellet er ret mangelfuld. Siden Februar er Underskuddet pr. Maaned rimeligvis forøget yderligere, maaske endda betydelig forøget. Det er et meget trist Resultat, vor Jernbanepolitik i denne Tid har givet. Og naar der saa ses hen til, at vore Kulbeholdninger er meget knappe, saa der er Fare for, at vi ikke vedblivende kan holde Banerne i Drift, dersom vi ikke i Tide faar rigelige Tilførsler, og til, at en Forhøjelse af Taksterne efter al Sandsynlighed vilde have medført en mindre Brug af Banerne, saa at de knappe Kulbeholdninger havde kunnet strække til noget længere, end de nu kan, medmindre vi som sagt faar rigeligere Tilførsler i Tide — og der endvidere ses hen til, at vi ogsaa besørger Transitbefordringen med betydeligt direkte Tab —, og desuden til, at den højtærede Finansminister har anslaaet Underskuddet for indeværende Finansaar til 70 à 80 Mill. Kr., bortset fra, at vi ekstraordinært skal tilbagebetale 40 Mill. Kr. paa vor Statsgæld —, ja, naar alle disse Ting tages i Betragtning, finder Udvalgets store Flertal, at Ministeriets Jernbanepolitik er ganske uforstaaelig og heller ikke er forsvarlig. I andre Lande driver man sine Baner efter ganske andre Principper. I Sverige har man, saa vidt jeg ved, siden 1. August 1914 tre Gange forhøjet sine Jernbanetakster. Naar Forholdene ligger, som de ligger, finder man heller ikke den højtærede Ministers Forsøg paa at lade sig købe til at gaa med til en Forhøjelse af Jernbanetaksterne berettiget, thi man finder som sagt, at Ministeriet for længst baade af forretningsmæssige og